Biblioteca Regională
Tg.-Mureș, R.A.M.

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

22

JOI, 30 MAI
1968, ANUL II

În acest număr, rezultatele concursului «Minitehnicus». **Foto: Grigore PREPELIȚĂ**

ECRAN

OCHII LIMPEZI AI COPIILOR

În calendarul modern al omenirii, o filă sărbătorească, colorată în roșul zmeielor și al merelor trecute prin zahăr: 1 Iunie, Ziua internațională a copilului.

Să datorăm oare această sărbătoare doar bucuriei de a vă avea pe voi, copii, iscusiți și incomparabili în a găsi cele mai potrivite chei cu care se deschid inimile noastre de părinți, bunici sau frați mai mari?

Nu. Rațiunea care a transformat ziua de început a verii într-o sărbătoare a copilului trebuie căutată, desigur, în dragostea ce v-o purtăm, dar și în răspunderea celor vîrstnici față de viața și destinul vostru. Așadar, 1 Iunie este pretutindeni o zi de meditație la responsabilitățile fiecărui om cinstit în lupta pentru un climat de pace și prosperitate.

Pentru că spunea poetul:
«Fericirea-i de a vedea pacea pretutindeni
Și mai presus
În ochii limpezi ai copiilor»

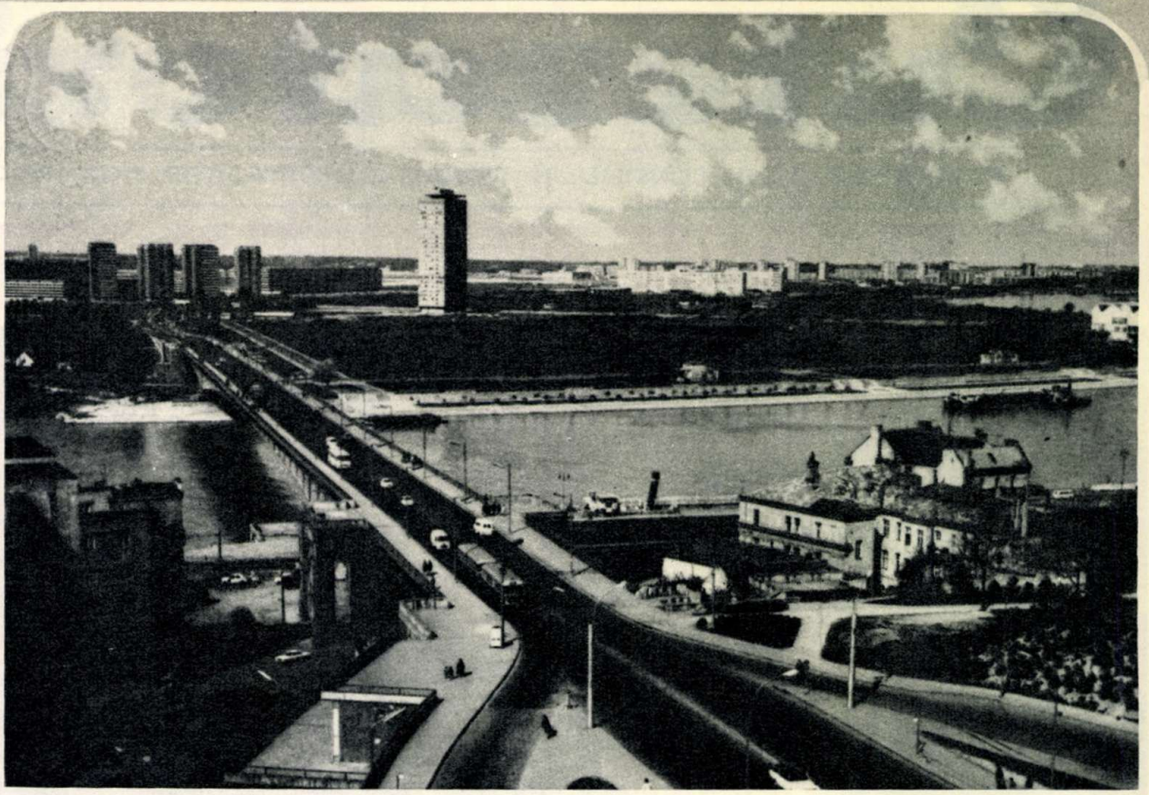

SALUTĂRI DIN IUGOSLAVIA PRIETENĂ

Civilizația, progresul material și spiritual fac ca unele cuvinte să aibă o mai mare frecvență în limbajul diurn, pentru că ceea ce exprimă ele, prin interesul unanim stîrnit, devine un bun al tuturor.

*Așa se întîmplă azi, în R.F.S. Iugoslavia, cu cuvîntul «*Avtoput*», adică autostradă în limba sîrbo-croată. Expresia, firește nu-i nouă; ea a apărut odată cu timpurile moderne. Niciodată însă pînă în acești ani de avînt constructiv, ea n-a exprimat o realitate care să-i confere o apreciabilă pondere în limbajul de fiecare zi. «*Avtoput*» nu e însă un simplu cuvînt care «se poartă». El declanșează în Iugoslavia firești sentimente de satisfacție și mîndrie pentru că, în contextul dezvoltării multilaterale a colectivității socialiste, construirea de moderne autostrade solicită necontenit un efort remarcabil cu rezultate rodnice. Să pomenim aici doar de vasta construcție rutieră care este autostrada lungă de 1 300 de kilometri și unind patru mari centre: Ljubljiana, Zagreb, Belgrad și Skopje, dar, în același timp, făcînd legătura între Europa Centrală și cea de sud-est. Ea înlesnește, în cele mai bune condiții, schimbul internațional de bunuri și călători în această zonă a continentului.*

*«*Avtoput*» mai înseamnă, deci, turism. Turismul care aduce anual Iugoslaviei milioane de vizitatori. Iar unul dintre aceștia a fost și un redactor al «Cutezătorilor» care ne-a trimis ilustrata prezentată în acest* Ecran, *reprezentînd un aspect din Zagreb, însoțită de urarea «Salutări din Iugoslavia prietenă».*

CARTEA ÎN SĂRBĂTOARE

de OCTAV PANCU-IAȘI

«Zilele cărții pentru copii și adolescenți» (25 mai—1 iunie) — seducătoare manifestare care debutează în acest an, pregătindu-se, sperăm, să devină tradițională — este și pentru CUTEZĂTORI un prilej în plus de a face loc în paginile sale unui toast în sănătatea celor care scriu și tipăresc cartea și, deopotrivă, a celor care o citesc.

Au un cuceritor aer de sărbătoare aceste zile care aduc cartea pentru voi în centrul interesului unanim.

Argumente?

Iată cîteva: în cei aproape 20 de ani cîți au trecut de la înființare, EDITURA TINERETULUI **a publicat peste 7 000 de titluri, adică două cărți pe zi. Este o realizare care nu trebuie să facă prea mari eforturi pentru a smulge aplauze.**

La loc de cinste: clasicii literaturii române și universale. Ion Creangă: **111 ediții, 5 milioane de exemplare. Oare în visurile cele mai sublime ale genialului humuleștean o fi apărut o asemenea cifră uimitoare? Mai mult ca sigur că nu.** Jules Verne: **43 de ediții, 1 milion 500 de mii de exemplare. Este un bilanț ce-ar stîrni un chiot pînă și gravtaciturnului căpitan Nemo.**

Colecții nelipsite din raftul cu cărți al fiecărui elev: «Biblioteca școlarului», «Oameni de seamă», «Știința învinge», «Aventura», «Clubul temerarilor», «Povești nemuritoare». «Preludii»...

Principalul argument trebuie căutat însă în pasiunea voastră pentru citit, prieteni.

Rareori un verb are o atît de mare forță de a caracteriza o generație, precum are a citi — cu apropiatele sale rude a învăța, a cunoaște — în a vă înfățișa pe voi, cutezătorii, îndrăgostiții de carte.

Un coleg a întreprins o anchetă, cerîndu-vă să numiți cinci obiecte pe care ați vrea să le aveți la voi dacă întîmplarea v-ar arunca pe o insulă pustie. Nu m-a mirat că cei mai mulți s-au gîndit cel puțin la o carte. N-avea cum să mă mire. Bucuria de a citi este pentru voi o majoră bucurie a vieții, ba, adeseori, în clipe de meditație și visare, viața însăși.

Sînt în curs de desfășurare zilele sărbătorești ale acelor cărți care, prin culoare și literă, dar, firește, în primul rînd, prin marea generozitate ce v-o transmit, vi se adresează — vă caută pentru a descoperi neîncetat în voi setea de lumină și adevăr, nepotolita sete de a ști.

ATENȚIE! START!

Începe

CONCURSUL VACANȚEI

etapa a II-a a concursului

COMORILE PATRIEI

REGULAMENTUL DE DESFĂȘURARE

1. Concursul se va desfășura între 30 mai și 22 august 1968 și va cuprinde 12 serii a cîte 3 întrebări solicitînd cunoștințe din domeniul istoriei și geografiei patriei noastre (despre care vă veți informa, desigur, din belșug, în drumețiile și excursiile din vacanță).
2. Pentru a intra în concurs, participanții vor trebui să trimită la sfîrșitul concursului, într-un singur plic, toate cele 12 cupoane (numerotate de la 1 la 12) completate cu răspunsuri. Lipsa unui singur cupon sau a unui singur răspuns din cupon duce, automat, la eliminarea din concurs.

(continuare în pag. a 5a)

PREMIILE:

Marele premiu: Un automobil tip «CUTEZĂTORII» (cart) cu motor cu ardere internă!

DOUĂ PREMII I: un acordeon și o chitară electrică.

DOUĂ PREMII II constînd din cîte o bicicletă.

PATRU PREMII III constînd din aparate foto.

15 MENȚIUNI constînd din cărți, material sportiv, jocuri, echipament de excursie etc. ...

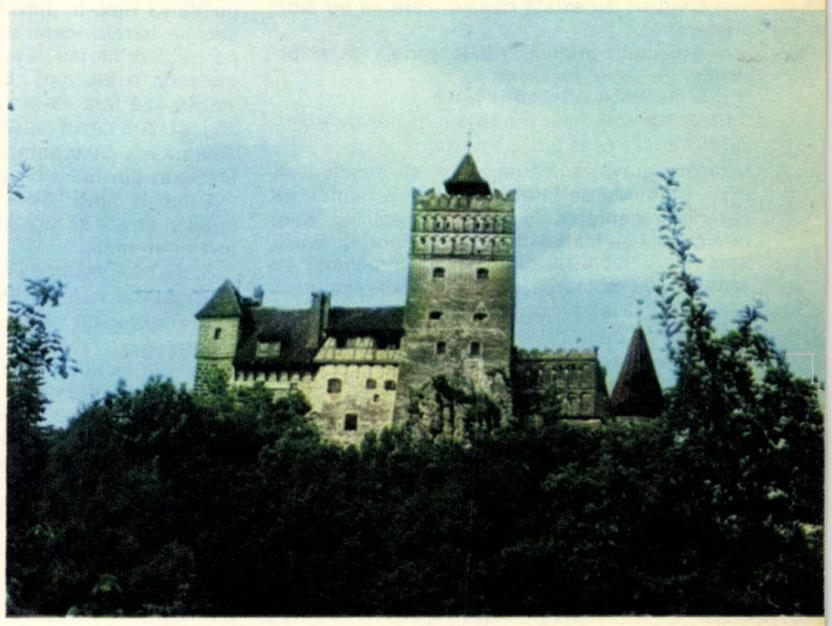

ÎNTREBĂRI, SERIA ÎNTÎI:

1. Pe una dintre cele mai circulate artere ale țării, drumul național nr. 1, se află situat un oraș cu o populație de circa 130 000 de locuitori. Aici se găsește o mare și modernă uzină metalurgică ale cărei produse au contribuit la dezvoltarea uneia dintre ramurile cele mai importante ale industriei românești, și sînt totodată apreciate articole de export în numeroase țări ale lumii.

Care este numele exact al acestei uzine și în ce oraș se află ea?

2. În fotografia de sus vedeți un vechi castel, pe care desigur îl recunoașteți. Care este și în ce secol a fost construit?

3. Pe cele nouă cerculețe dispuse în trei rînduri de cîte trei, egal distanțate între ele, trageți 4 linii drepte, în fir continuu — fără să ridicați creionul de pe hîrtie — și în așa fel încît să treceți prin toate cercuțele.

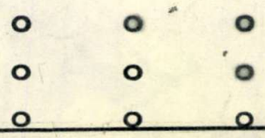

Cuponul pe care trebuie să răspundeți se află în pagina a 5 a.

ANCHETA NOASTRĂ: CINE ESTE PRIETENUL TĂU?

de COSTACHE ANTON

Prietenul e băiatul întîlnit într-o vară în tabără, pe terenul de fotbal la un meci grozav, în pauza unui spectacol de teatru; e fata cu care ai stat în bancă la un concurs de matematică și-ntîi nu i-ai zărit decît zulufii de culoarea paiului de secară, e colega de clasă care te-a ajutat într-o zi (cu un zîmbet sau cu un cuvînt) să fii politicos; prietenul e băiatul cu care construiești un elicopter, o rachetă, cu care înalți un zmeu, reciți poezii de Eminescu, asculți muzică de Beethoven, alergi prin ploaie și soare și rîzi și visezi, și te bucuri; prietenul e băiatul (sau fata) cu care ai vrea să faci o călătorie la polul nord, sau la ecuator, sau să urci pe Everest.

— Aveți prieteni?

Această întrebare am pus-o în mai multe școli. Pe cele peste 500 de foi rupte în grabă, din caietul de notițe, mîna n-a șovăit nici măcar o clipă. Răspunsul a fost aproape același, prompt, categoric:

— Da.

— Desigur.

— Am mulți prieteni.

— Cine nu are prieteni?

— Cred că nu există oameni care să nu aibă prieteni.

— Am mulți prieteni atît la școală cît și pe strada pe care locuiesc.

— Cine este prietenul tău?

La această a doua întrebare, în fiecare clasă peste bănci trecea întîi un murmur, apoi se lăsa o tăcere gravă, solemnă, ochii se deschideau mari, gîndurile se întorceau undeva înapoi, pe cărările vacanțelor, în larma recreațiilor, spre primăverile cu liliac înflorit, cu mițișori de sălcii, spre derdelușul iernilor, spre toamnele cu struguri de culoarea chihlimbarului, cu pere zemoase și dinții strălucitori ai porumbului cules de pe cîmp.

— Cine este prietenul tău?

La această întrebare răspunsurile au fost mai lungi, mai nuanțate, mai personale. Spațiul nu ne îngăduie să le redăm pe toate. Vom spicui doar cîteva dintre răspunsurile elevilor din clasa a VII-a C a Liceului din Sinaia.

Popa Daniel: Gigi, prietenul meu, este un băiat bun și la carte și la disciplină. El este mai mare ca mine cu trei ani. Are părul blond și ochii căprui. E un foarte bun fotbalist. El este și un foarte bun prieten. De multe ori se întîmplă să nu înțeleg un lucru la școală și atunci mă duc la el. Gigi e în clasa a 10-a și poate să mă ajute. O face totdeauna cu tragere de inimă.

Ene Gheorghe: Cel mai bun prieten al meu este Soare Mircea. M-am împrietenit cu el încă de la grădiniță. E un băiat inteligent și trebuie să spun că-i plac foarte mult cărțile. Învață bine, dar ar putea și mai bine, dacă ar fi atent în clasă. Lui Soare Mircea îi place și muzica. În timpul liber cîntă la chitară și mă învață și pe mine.

Soare Mircea: Unul dintre prietenii mei, poate cel mai bun este Stan Radu, vecin cu mine. (Locuim în aceeași clădire). E un băiat voinic, are fața arsă de soare, puțin pistruiată, ochii negri și un păr puțin cam zbîrlit. Se comportă destul de bine, pentru că e cam zburdalnic și asta îl face să mai greșească uneori. Îi place să inventeze și să construiască vapoare și alte mașini. O dată eram cu el pe malul lacului de pe Valea Rea, în apropierea orașului. Stăteam sus pe barajul care stăvilește apa. Îi priveam pe cei care înotau. Îi priveam cu jind că eu nici pluta nu o fac bine. Deodată cineva îmi face vînt în apă fără să-și dea seama că eu nu știu să înot. Am căzut pe spate ducîndu-mă la fund. Apa nu era chiar adîncă încît să mă înec ușor. Dădeam din mîini cu desperare și simțeam că mă duc la fund. Apoi m-am simțit apucat de mînă și de păr și scos la mal. Mă scosese Radu, prietenul meu.

Bangu I. Cătălina: Prietena mea este Oneață Georgeta, o fată măruntă, blondă și foarte cuminte, ordonată și atentă la lecții. O ajută pe mama ei la treburi și o ascultă. De multe ori ne facem lecțiile împreună sau mergem la cîte un spectacol frumos. Uneori o invit eu, alteori mă invită ea. În excursii nu plecăm iarăși decît împreună. Num—am certat niciodată cu Georgeta, poate n-o să credeți, dar acesta e adevărul.

Clinci Luminița: Am o prietenă la care țin foarte mult. Am cunoscut-o acum 12 ani. Cred că ne-am împrietenit datorită faptului că și mamele noastre sînt prietene.

Cuculea Elena: Prietena mea este înaltă, drăguță, învață bine și se comportă frumos cu prietenii și prietenele ei. O cheamă Marilena și are o bibliotecă mult mai bogată decît a mea. De multe ori îmi împrumută cărți. Cînd a fost bolnavă (a stat mult acasă) — i-am dus lecțiile și am încurajat-o. Eu țin și voi ține mereu la prietenia cu Marilena.

Basarabu Daniela: Una din prietenele mele este Voicu Mihaela, elevă în clasa a VI-a C. Am cunoscut-o cu mult înainte de a merge la școală. Atunci eram vecine. Deși este cu un an mai mică decît mine, ne înțelegem de minune. Mihaela este o fetiță bună, ține la colegii și prietenii ei, învață bine. Țin la ea ca la o soră.

Țapu I. Adriana: Prietena mea cea mai bună este Necula Veronica. Mai am și alte prietene și prieteni, dar din clasa I-a și pînă acum, ea rămîne cea mai bună dintre cei mai buni. Eu o văd pe Veronica în fiecare zi, la școală, acasă, pe stradă și totuși nu mi-e de loc ușor să vorbesc despre ea. Veronica e mai joasă un pic decît mine, are păr castaniu și ochii îi sînt mari și albaștri. Nu știu, poate mai au și alții ochii albaștri, dar nu cred că sînt ca ai Veronicăi. Uneori cînd eu nu am dreptate într-o problemă, ea este de acord cu mine; o face însă dinadins ca să-mi dau seama de greșeală. Cînd sînt scoasă la lecții ea «îmi ține pumnii» cum spunem noi și parcă asta îmi dă curaj, deși știu că e numai o joacă. N-am să uit niciodată un gest al ei care m-a impresionat foarte mult. Eram la spital, fusesem operată. Veronica a venit să mă vadă imediat după operație, cu toate că mama și tatăl ei erau la serviciu și nu știau unde a plecat. A rămas lîngă mine pînă seara, cînd s-a rugat de sora de serviciu s-o lase să stea și peste noapte. Și a stat lîngă mine la spital întreaga noapte.

— Cine este prietenul tău?

Ancheta rămîne deschisă. Așteptăm în continuare răspunsurile voastre.

FORTĂREAȚA DE PE CETATE

Totul a început de la descoperirea unor monezi vechi și a unor resturi de unelte pe dealul Cetate.

Trebuie să știți că orașul nostru, Cugir, este o veche așezare istorică, pe aceste locuri aflîndu-se cîndva unul din importantele puncte de apărare ale statului dac. Curiozitatea și interesul pentru trecutul orașului ne-au făcut să constituim un cerc de tineri cercetători istorici.

Am început săpături pe Cetate, am studiat vechi documente... Așa am aflat și de unde probabil îi provine denumirea. Se spune că pe vatra orașului de azi creștea o pădure de fagi «cu jir». Se pare că numele localității de aici vine. De altfel, și astăzi localnicii pronunță «Cujir» și nu Cugir.

Rezultatele activității cercului nostru pot fi văzute la colțul istoric. Aici, se află macheta orașului, vase de ghips și de lut, monezi dace, romane și grecești, diferite unelte vechi, o teacă de pumnal din piele și argint sculptat, un cuțit de Veneția și alte arme din bătăliile purtate pe aceste locuri. Tot aici poate fi văzută și revista cercului nostru intitulată

«Dacia». Proiecte de viitor? Vom continua cercetările începute pe Cetate.

HADA MARIA
cl. a VII-a C, Școala generală, Cugir

«MELEAGURI HUNEDORENE» este intitulat unul din desenele trimise de elevul Popa Mircea din clasa a VIII-a B, de la Școala generală nr. 1, Hunedoara.

MOȚII DIN BULZI

În cuprinsul orașului Zlatna, la Bulzi, este o școală generală cu clasele I—IV, cu elevi mici, care au un detașament de pionieri fruntași atît la învățătură cît și în activitățile pionierești.

Dar, poate sînteți curioși și dumneavoastră să aflați ce pot face cei mai mici pionieri din acest colț al «Țării moților». În primul rînd se îngrijesc să le fie clasele cît mai curate, să aibă flori, flori foarte multe și felurite. Grupul vocal folcloric și soliștii s-au impus prin interpretarea cîntecelor și dansurilor nu numai în sat sau cu ocazia concursului pe centru, dar și în multe sate din jur, unde au prezentat programe cu ocazia drumețiilor; las-că nici «actorii» nu-s mai prejos cu scenarizări ca «Mircea și Bajazid»...

Nu de mult de la ei a pornit un album-ștafetă cu fotografii și descrieri. Albumul a străbătut mai multe comune de pe Valea Ampoiului și sate de peste culmi, fiecare unitate adăugînd fotografii și relatări despre diferite activități pionierești. De «Ziua pionierului» albumul va fi înapoi la Bulzi.

OLEA MARIA PAULINA
cl. a VII-a A, Liceul Zlatna

NOUL CARTIER

Rînd pe rînd, pe sensibila peliculă a amintirilor, s-au imortalizat imagini din vastul album al șantierului, imagini nemuritoare pentru cel care le-a urmărit cu atenție.

La început, pe cîmpul plin de buruieni asupra cărora domnea autoritar «Măria sa Scaietul» au apărut un țăruș, o sîrmă, un tîrnăcop, o lopată prevestind sosirea buldozerelor, macaralelor, camioanelor.

Șantierul luase ființă!

Așa începu viața noului cartier a cărui fișă de naștere o semnau excavatoarele ce scormoneau pămîntul în căutarea unor baze trainice construcțiilor viitoare.

Zi și noapte freamătul șantierului nu înceta, lăsînd în urma lui un cartier nou, un cartier care a răsărit parcă peste noapte.

Și nu atît frumusețea cartierului, și nu atît înălțimea blocurilor turn de zece etaje impresionau prin măreția lor cît mai ales chipurile muncitorilor ce ridicau frumoasele pietre nestemate cu răsfrîngeri de lumină albă, lumină a cărei rază o simțeau depărtările albastre.

Și din toate aceste chipuri am făcut unul singur în care se înscrie toate trăsăturile muncitorului alcătuind un portret de dimensiuni uriașe, un portret al muncitorului de azi.

Înalt și voinic, omul de pe șantier are ochii albaștri, albaștri ca cerul unei zile de vară, iar fața arsă de soare cu trăsături energice e acoperită de un zimbet larg și cald, un zimbet ce arată bogăția sufletească și curățenia interioară.

Acesta este doar un exemplu, căci sute de cartiere se nasc la fel.

Goldiș DAN
cl. a VIII-a B, Liceul nr. 6, Timișoara

REGULAMENTUL DE DESFĂȘURARE

(urmare din pag. a 3-a)

3 Pentru a evita situația din prima etapă a concursului în care mulți doritori de a participa nu au putut obține fișa pe care trebuiau lipite cupoanele, redacția dă, de astă-dată, posibilitatea concurenților să-și confecționeze singuri fișa pe care vor lipi cele 12 cupoane decupate din revistă. Astfel, concurenții își vor desena o fișă de concurs pe o foaie cu dimensiunea de 37 × 28 cm, împărțind apoi foaia în 12 dreptunghiuri, de 5 × 13 cm, numerotate de sus în jos de la 1 la 12, lăsînd un spațiu de 1 cm pe margini, iar în partea de sus 6 cm, loc pe care își vor scrie **numele, adresa exactă, strada, localitatea, județul, precum și școala și clasa.** Fiecare cupon va fi lipit în spațiul corespunzător cu numărul său. (Vezi schița). Cupoanele nu pot fi desenate de mînă. La concurs se iau în considerație numai cupoanele decupate din revistă.

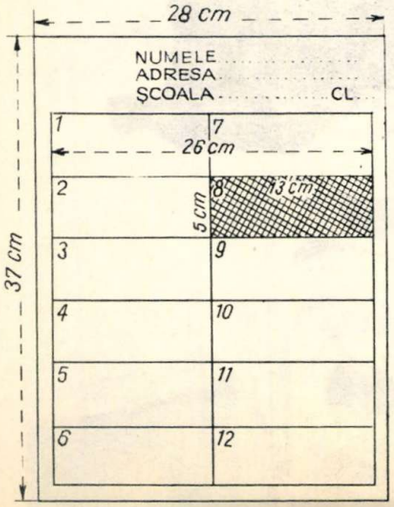

4. Concurenții vor trimite fișele cu toate cupoanele lipite pînă la data de 10 septembrie 1968 (data poștei) pe adresa ce va fi indicată ulterior, purtînd pe plic mențiunea: «PENTRU CONCURSUL VACANȚEI».
5. Cîștigătorii vor fi desemnați dintre participanții cu cel mai mare număr de răspunsuri exacte prin tragere la sorți în jurul datei de 15 octombrie 1968, în cadrul unei șezători a revistei «Cutezătorii» în județul cu cel mai mare număr de participanți.

CUPON Nr. 1

Răspunsuri

1 .....

2 .....

3 .....

MINITEHNICUS

În luna ianuarie din acest an, în paginile revistei noastre a debutat un concurs care avea să stîrnească un deosebit interes printre pasionații tehnicii în toate domeniile acesteia: mecanică, electrotehnică, electronică, uneori toate laolaltă. Peste cîtva timp, au început să sosească brevetele. Acum s-au adunat peste o mie... Brevetele albastre atestau muncă plină de migală și pricepere, inventivitate, perseverență.

INTERVIN INIȚIATIVELE

Semnalul l-a dat Sibiul, municipiul cu cei mai mulți participanți la concurs. Sibiul a hotărît să înființeze primul grup MINITEHNICUS—CUTEZĂTORII, condus de specialiști, ajutat de Consiliul municipal al organizației pionierilor, patronat de mai multe întreprinderi din oraș. Inițiativa Sibiului a fost preluată curînd de Brașov, Bod, Tîrgoviște, Pucioasa, Arad.

LA ORA ACTUALĂ, ÎN REDACȚIE

Două mari încăperi ale redacției noastre au fost evacuate. Mai exact: au fost evacuați... redactorii, încăperile fiind invadate pur și simplu de cele mai năstrușnice obiecte, rodul imaginației creatoare a copiilor. La loc de cinste se află «Rodica», elegantul autobuz în miniatură despre care s-a mai scris. Simpla flacără a unui chibrit îl pune în mișcare datorită sistemului de celule fotoelectrice cu care este înzestrat. Alături de el se află «Buburuza electronică» din Sibiu care, tot datorită celulei fotoelectrice și a unor ingenioase antene își caută sursa de lumină ocolind obstacolele. Strungul de la Școala nr. 5 din Arad, complexele macaraie-portal, rachetodromurile primite din Tîrgoviște și Pucioasa, flota de vapoare între care se numără puternica navă «Cutezătorul», electrocomandată, splendida iolă de la Reghin, aparatele de radio cu tranzistori din Brașov... De bună seamă, spațiul nu ne permite să înșirăm toate construcțiile aflate în redacție. Nu ne putem totuși opri să nu vă prezentăm unele, deosebit de interesante și amuzante.

GEAMANTANUL FERMECAT, PANOUL MAGIC, PROFESORUL ELECTRIC, APARATUL DE ÎNVĂȚAT TABLA ÎNMULȚIRII

Să presupunem că ne aflăm în tren. Am pus geamantanul sus, în plasă. Răsucim cu discreție o cheiță specială în broască și... putem să dormim liniștiți! Răufăcătorul care ar încerca să fure acest geamantan ar avea o surpriză neplăcută. De îndată ce îl ridică, se declanșează un semnal de alarmă care nu poate fi oprit cu

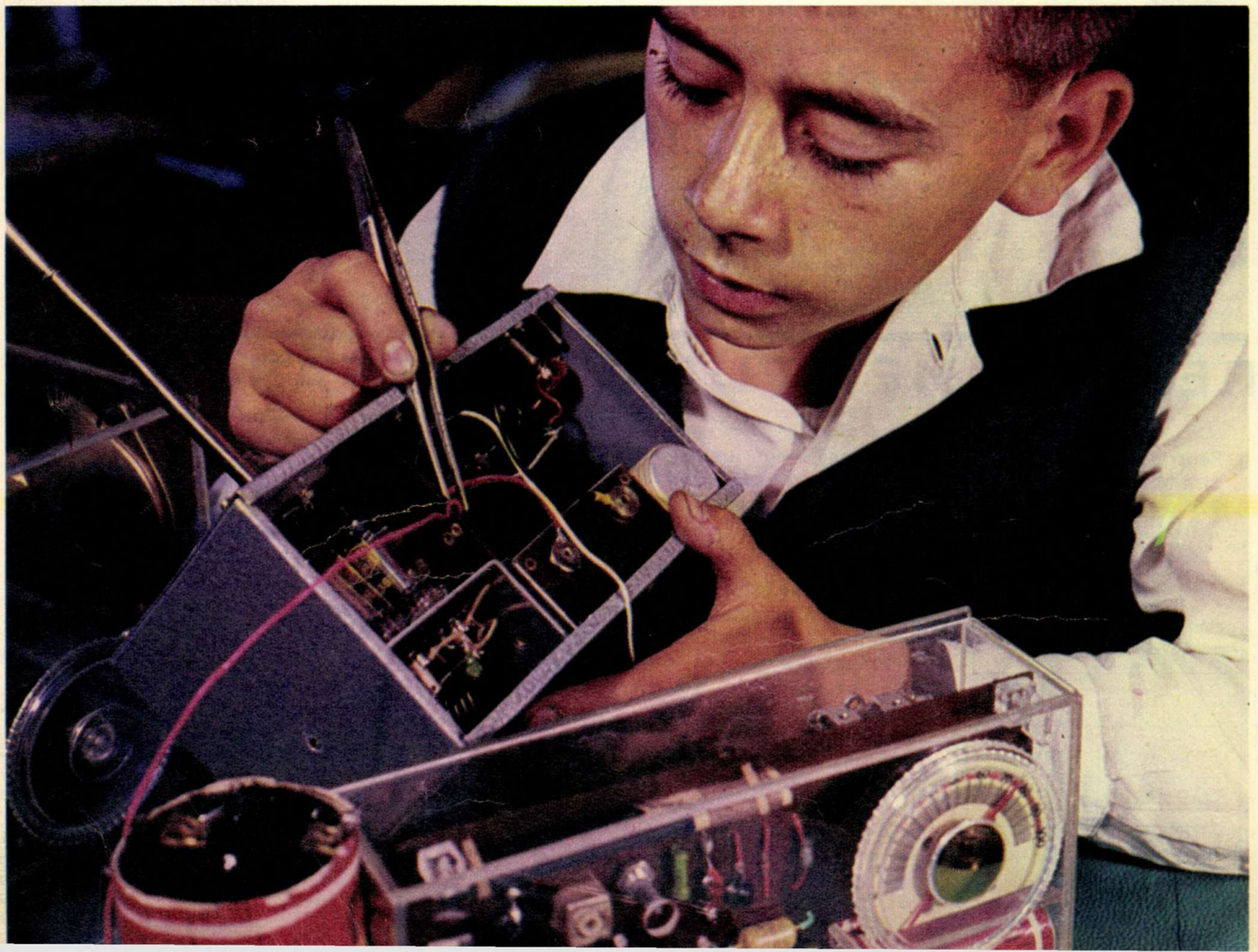

POVESTEA UNUI CONCURS

nici un chip. Este creaţia elevului **Rădulescu Călin** din Roşiorii de Vede.

Un panou exagonal conţinînd fotografii la care ai vrea, desigur, să priveşti. Te apropi. Spre uimirea ta, fără ca să atingi ceva, un mecanism întreg se declanşează învîrtind panoul puternic luminat de un bec. E o interesantă aplicaţie a acţiunii cîmpului electromagnetic, creaţie a elevului **Mihalache Dănuţ** din Iaşi.

Profesorul electric îţi oferă pe un panou luminos o problemă cu trei variante. Chibzuieşti şi indici una dintre ele. Pe dată, un semnal luminos te vesteşte: «Bine« sau «greşit», ba chiar îţi spune şi «mulţumesc». Creatori: **Tudorache Valentin** şi **Sabău Ioan** din Sibiu.

Cu două borne, distrîndu-se, un elev din clasele mici poate deprinde tabla înmulţirii. $5 \times 4 = ?$ Becul semnalizator se aprinde doar la rezultatul corect: 20. Vă prezentăm şi autorul: **Nistor Vasile** din Oradea.

VIITORUL

MINITEHNICUS nu este numai un concurs, CI ŞI O MIŞCARE. O mişcare tehnică. În vara aceasta, se va crea CLUBUL MINITEHNICUS care va primi apoi mereu noi membri din rîndurile grupurilor MINITEHNICUS—CUTEZĂTORII. În redacţie se studiază propunerile unui mare număr de minitehnicieni de a avea o publicaţie lunară, care să apară ca supliment al revistei noastre.

Succes, prieteni! Creaţi! Cutezaţi! Niciodată nu-i prea devreme să arăţi cît de harnic, de pasionat, de priceput eşti!

Aurel WEISS

FOTOREPORTERII NOŞTRI LA DISPOZIŢIA VOASTRĂ!

Doi băieţi din Bucureşti, Bucur Nicolae *de la Şcoala generală nr. 4 şi* Piso Marius, *de la Liceul nr. 2 îşi priveau deunăzi, visători, propriile construcţii destinate concursului «Minitehnicus». Bucur e autorul unei rachete, iar Marius, al unui automobil-elicopter. Poate că «aceşti oameni minunaţi şi maşinile lor zburătoare» se şi imaginau călătorind cu propriile lor aparate! I-am chemat atunci pe colegii noştri fotoreporteri şi, rugîndu-i să uzeze de posibilităţile trucajului fotografic, am anticipat împlinirea dorinţei lui Marius şi Bucur! Deşi fiecare din aceste aparate încape cu uşurinţă într-o cutie de... pantofi, iată-le la dimensiunile ideale pentru a-i avea piloţi pe înşişi constructorii lor!*

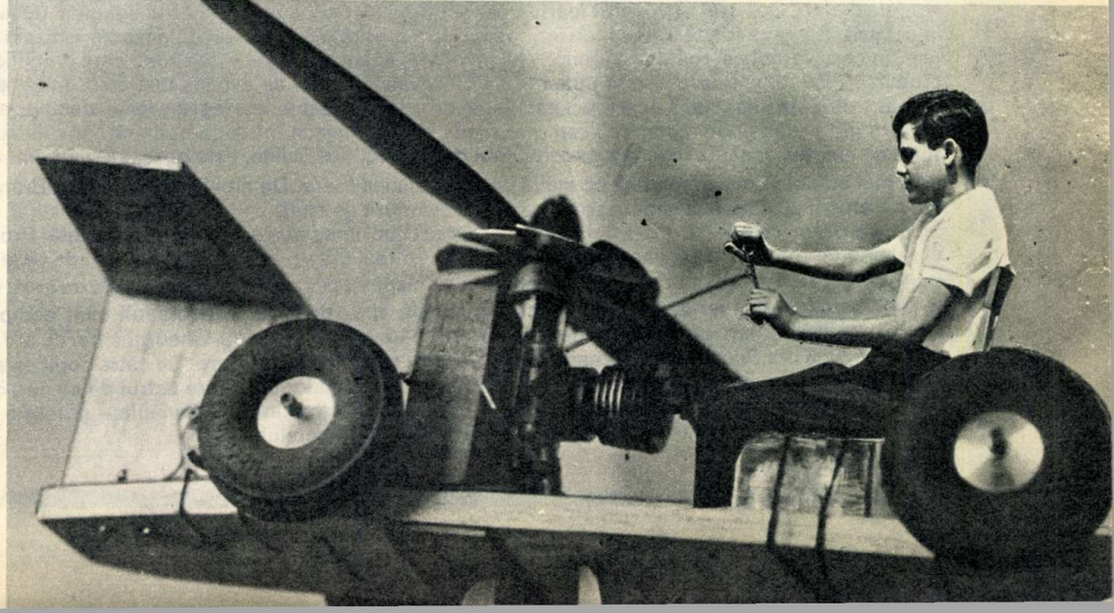

1

Dragi cititori, de data aceasta «Galeriile Cutezătorii» se deschid în cadrul festiv al zilei de 1 iunie. Criticul de artă N. ARGINTESCU-AMZA prezidează acest vernisaj început prin a vă ura de ziua voastră succese și bucurii.

1) «**Cocoș**». Munteanu Dan, cl. a VII-a D, Școala generală nr. 5, București.
2) «**Fratele meu**», Radu Felicia, cl. a VI-a A, Școala generală nr. 3, Pitești.
3) «**Joc de orientare în pădure**», Radu Gheorghe, cl. a VI-a F, Școala generală nr. 3, Pitești.
4) «**În arena circului**» Győrbiró Réka, cl. a VI-a B, Liceul Miercurea Ciuc.
5) «**O baltă**», Văduva Sorin, cl. a V-a B, Liceul Miercurea Ciuc.

2

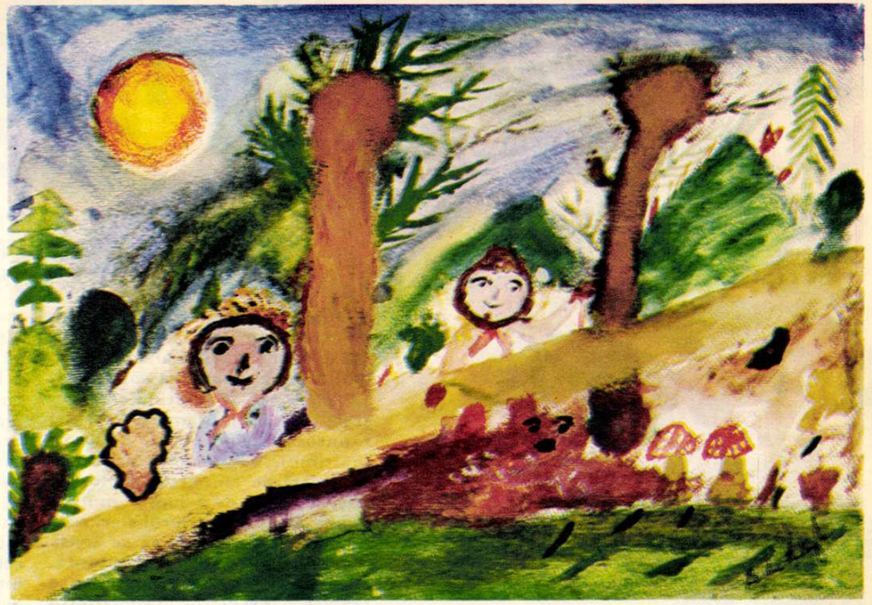

3

GALERIILE DE ARTĂ "Cutezătorii"

SPONTANEITATE ȘI ECHILIBRU

Pasiunea pentru culoare în lucrările copiilor și adolescenților ar merita un studiu științific susținut. Acest studiu ar putea aduce date interesante, destul de revelatoare, în legătură cu evoluția sensibilității la vîrstele respective. Dacă preocupările compoziționale, felul cum se pune o imagine, așa-zis, în pagină, felul cum se echilibrează elementele ansamblului au început să fie studiate, însuși felul cum reacționează copilul la vibrația culorilor n-a fost încă explorat. Chiar pentru adulți, problematica așa-ziselor culori reci și calde și a raporturilor dintre ele, problema contrastelor și a intensificării efectelor cromatice, merită să fie studiate teoretic.

Fără îndoială, există diverse tipuri de copii, din punct de vedere al atracției lor față de culoare și față de linie. Raportul dintre masa de culoare și jocul liniei, dintre cromatică și suplețea ori rigiditatea liniei, dintre vibrația petei de culoare vii și arabescul jucăuș al liniei mlădioase, ne poate da interesante informații asupra psihologiei estetice incipiente, progresive. Bineînțeles, la început, aceasta este difuză, dar se diferențiază treptat. Totuși, putem găsi chiar la vîrsta de 5—6 ani o mare pasiune de culoare, o pasiune pe care o putem numi «nestăpînită», aproape explozivă.

În general, se poate susține în chip îndreptățit că putem deosebi tipul *imaginativ*, cu o fantezie plastică mai ales liberă, și tipul *pozitiv*, cu preocupări de organizare mai logică a imaginii, cu un anumit grad de intuiție echilibrată, mai realistă, a viziunii.

În cele cîteva desene alăturate, putem vedea la Dan Munteanu, din cl. a VII-a D, acest impresionant dinamism al culorii, în chipul cel mai caracteristic. Culorile sînt foarte vibrante, deși există și nuanțe foarte delicate. Gingășia tonurilor de roșu pal și de violet se echilibrează cu albastrul de apus și cu verdele diafan. Cocoșul este văzut foarte liber și trupul lui ocupă întreg centrul imaginii, de la un capăt la celălalt. Se vede foarte bine cît de impresionată a fost retina copilului de această ionizată împestrițare, în care verdele și roșul predomină (pe linia unei esențiale legi de contrast, care amplifică efectul cromatic). Există aci ceea ce am putea numi un revelator efect de expansiune coloristică, efect care domină întreaga imagine. Acest efect este legat de una din esențialele legi ale vieții afective: este vorba de forța de expansiune a emoției, care are tendințe de a invada întreaga noastră conștiință. Această forță de emoție, această reacție a sensibilității proaspete, nestăvilite, este probabil unul din resorturile cele mai adînci și mai complexe ce stă la baza creației viitoare. De altfel marele nostru Brâncuși afirmă că, atunci cînd nu mai sîntem copii, ca artiști am murit de mult.

La Sorin Văduva cl. a V-a B, Liceul Miercurea Ciuc, imaginea e mult mai organizată. Prospețimea ei rămîne de o mare frăgezime, și putem vorbi de un real talent. Punerea în pagină, de care vorbeam mai sus, este aci neobișnuit de matură. Echilibrarea maselor de culoare este susținută cu grijă, raporturile dintre orizontale, verticale și arabescul liniilor de apă vădesc un neobișnuit simț compozițional.

Cu mult mai naiv este «Jocul de orientare în pădure» al lui Radu Gheorghe din cl. a VI-a F, Șc. generală nr. 3 din Pitești. Dar intensitatea impresiilor resimțită în pădure de către copil este savuros redată prin cele două capete ce țîșnesc dintre copaci, iar «dialogul» dintre astrul de pe cer, ciupercile din primul plan drepte, lîngă care stă tolănit un ursuleț, este plin de originalitate și foarte revelator pentru amestecul de basm, visare și fantezie din conștiința copilului.

Foarte organizată este și imaginea «În arena circului» semnată de G. Réka din cl. a VI-a B, de la Liceul Miercurea Ciuc. Ansamblul este matur, în planul de jos există un ritm de orizontale și verticale susținut, iar puzderia de capete de copii de o parte și de alta dovedește o asimilare precoce a desenelor mai mult sau mai puțin profesioniste. O anumită grație înnăscută se împletește cu preocupări de ansambluri decorative promițătoare. Aci acordurile de culoare sînt mult mai înfrînate, în vederea acestor efecte de organizare a planurilor decorative.

În sfîrșit, Radu Felicia, din cl. a VI-a A, Șc. generală din Pitești, în acuarela «Fratele meu» ne dă o imagine infantilă tipică, în care putem vedea expresia directă a unei spontaneități nealterate.

Așteptăm și alte lucrări și mai cu seamă autoportrete, oricît de naive ar putea părea acestea pentru o asemenea revistă, dar care pot revela și mai bine interesantele trepte de evoluție ale copilului și adolescentului.

N. ARGINTESCU — AMZA

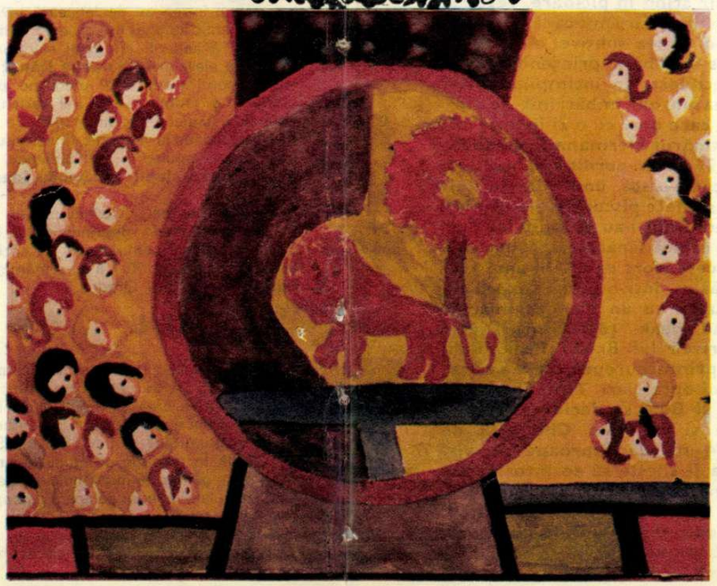

4

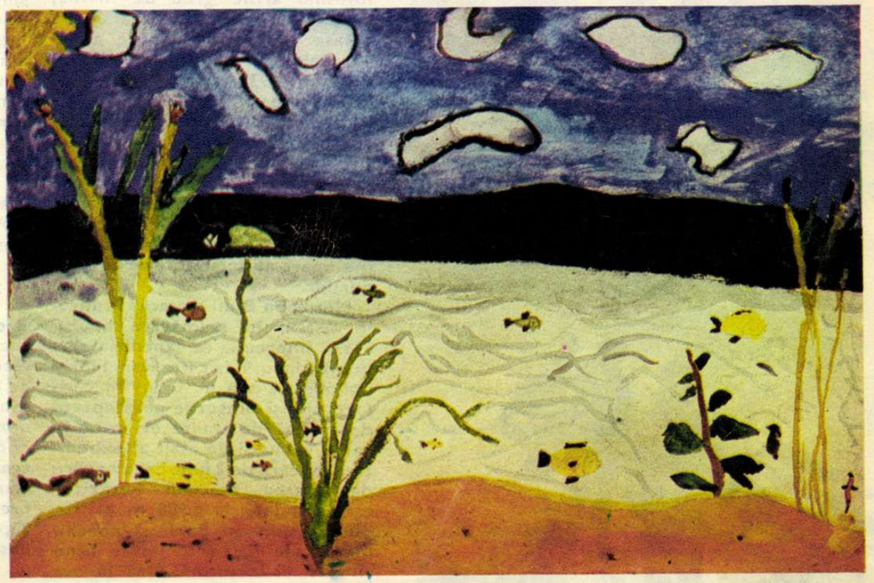

5

CUCERIREA MUNTELUI „ASASIN"

• UN TÎNĂR ÎMBĂTRÎNEȘTE ÎNTR-O ZI.
• CEA MAI STRĂLUCITĂ PERFORMANȚĂ DIN ISTORIA ALPINISMULUI.

După cum știți, în centrul Asiei, printre piscurile masivelor muntoase Himalaia și Karakorum se înalță semeț deasupra norilor cei 14 campioni ai înălțimilor terestre, vestiții optamiari (vîrfuri muntoase avînd peste 8 000 m înălțime). Escaladarea acestora, încercată de numeroși și îndrăzneți alpiniști de-a lungul multor ani, a făcut ca în jurul fiecăruia dintre aceste vîrfuri să se țesă o poveste adevărată și palpitantă, care conține deopotrivă și fapte tragice, dar și victorii răsunătoare ale temerarilor lor cuceritori.

Fără îndoială, povestea cuceririi lui Nanga Parbat (Muntele Asasin) cum a fost denumit de localnici, este una dintre cele mai interesante. Cu toate că nu deține recordul de înălțime (are doar 8 135 m față de Everestul cu ai săi 8 848 m), Nanga Parbat i-a pus pe alpiniști la încercări mai grele decît oricare alt optamiar. Pînă în 1953 uriașul s-a apărat cu înverșunare împotriva omului, folosind arme greu de învins: furtunile năprasnice și avalanșele uriașe. Cu aceste temute arme Muntele Asasin a îngropat, în zăpadă, în 1937, șapte alpiniști și nouă șerpași*), membri ai uneia dintre expedițiile pornite să-l cucerească. Totuși după ce de-a lungul mai multor ani a răpus 31 de îndrăzneți, în chip uimitor uriașul a fost îmblînzit pînă la urmă de către un singur om: Hermann Buhl — considerat ca cel mai mare alpinist al tuturor timpurilor.

Hermann Buhl a atacat Muntele Asasin în primăvara anului 1953, împreună cu expediția germană condusă de către Karl Herrligkoffer. După un urcuș în care furtunile și ninsorile neașteptate determină de multe ori modificarea planului de asalt al expediției, în seara de 2 iulie baza pentru declanșarea atacului hotărîtor este instalată la 6 900 m altitudine, Hermann Buhl și coechipierul său Otto Kempter fiind singurii ei locuitori. Pînă la ora 2 noaptea se frămîntă amîndoi, gîndindu-se la furtunile care i-au respins la un pas de victorie pe alpiniștii din expedițiile anilor 1932, 1934, 1937 și 1938.

În plină noapte Buhl iese din cort și pornește spre vîrf, coechipierul său urmînd să-l ajungă pe drum. Încă de la începutul urcușului pentru fiecare pas îi sînt necesare cîte două respirații. Vede cum Kempter încearcă în zadar să-l ajungă, cum renunță și se întoarce din drum. Buhl își aruncă echipamentul care-i îngreunează mișcările, păstrează numai drapelul pentru vîrf și aparatul de fotografiat. Din cauza efortului ajunge să uite motivul pentru care urcă și încotro urcă. Știe numai atît: trebuie să înainteze cu orice preț. Ultima parte o străbate tîrîndu-se, iar cînd în sfîrșit se vede pe pisc, epuizarea fizică nu-i permite nici măcar să se bucure de succesul său — cea mai strălucită performanță din istoria alpinismului, cucerirea Muntelui Asasin. Este ora 19.00 cînd începe să coboare. Noaptea o petrece singur stînd în picioare, rezemat de o stîncă, fără mîncare, îmbrăcat într-o flanea subțire. A doua zi, ajuns în tabără, prietenii cu greu îl recunosc. În întîmpinarea lor venea un om îmbătrînit de eforturi, care doar cu o zi înainte mai era tînărul Hermann Buhl de numai 29 de ani pornit cu entuziasm să cucerească unul dintre cele mai semețe piscuri de pe pămînt.

Patru ani i-au trebuit lui Buhl să-și refacă sănătatea zdruncinată de acest efort uriaș. În anul 1957 îl găsim într-o nouă expediție, în luptă cu un alt optamiar — Broad Peak (8 047 m). Prin cucerirea lui Broad Peak, Buhl este primul european care a călcat pe doi optamiari. Timpul era frumos și Buhl se decide să escaladeze și muntele Chogolisa de 7 654 m, dar aproape de vîrf ceața îl silește să se întoarcă. În drum spre tabără, apropiindu-se prea mult de marginea prăpastiei, zăpada cedează și Buhl piere prăbușit în avalanșă.

Alexandru KOVACI

*călăuză indigenă

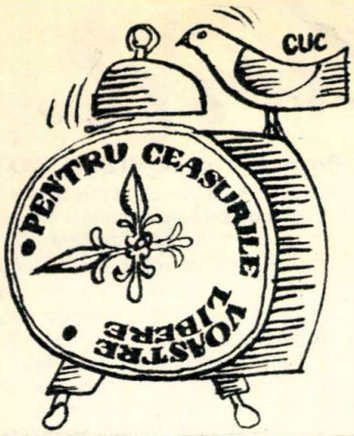

CĂRȚI: *Seri albastre* de Costache Anton. un interesant roman în două volume.

O surpriză plăcută: In zilele acestea veți găsi în librării următoarele noi ediții ale cărților aparținînd lui Constantin Chiriță: *Castelul fetei în alb. Roata norocului. Drum bun. cireșari!*

DISCURI: Două discuri noi apărute vă oferă o întîlnire cu poezia marelui nostru poet M. Eminescu. (Sînt cuprinse douăzeci de titluri).

De remarcat că «*Sara pe deal*» și «*Pe lîngă plopii fără soț*» sînt imprimate în lectura lui M. Sadoveanu, iar «*Scrisoarea a III-a*» în interpretarea artistului poporului George Calboreanu.

Seria va fi continuată cu discuri dedicate poeților George Coșbuc și Octavian Goga.

RADIO (Spicuiri din program)

Sîmbătă, 1.VI. ora 7,10 — pr. II. — **«Tot înainte»:** Emisiune dedicată Zilei internaționale a copilului.

Duminică, 2.VI. ora 8,15 — pr. II. — **«Teatru radiofonic pentru copii»** «Din cronica anului revoluționar 1848» — scenariu de Dumitru Almaș.

Luni, 3.VI. ora 15,15 — pr. I. — «**Radio-racheta-pionierilor**» «Reîntîlnire cu Griffit» — dramatizare radiofonică după povestirea cu același titlu de Mihu Dragomir.

NE PLACE TEATRUL

Și teatrele iau vara vacanță, dar o vacanță de un anume fel, deosebită. Unele din spectacole pleacă pe scenele parcurilor și grădinilor, iar altele sînt lăsate să se odihnească pînă la toamnă, în noua stagiune, cînd iau din nou startul, alături de premiere.

Pentru stagiunea estivală — directorul Teatrului «*Ion Creangă*», Ion Lucian ne promite cîteva spectacole, care, fără îndoială, vor face plăcere cititorilor noștri.

La începutul verii va vedea lumina rampei piesa «*Regele Cerb*» — un spectacol pentru toate vîrstele, o feerie plină de fantezie. Urmărind replica vie a lui Carlo Gozzi (scriitor italian din veacul al XIX-lea), spectatorul va asista la o dezbatere în care dragostea triumfă asupra vicleniei și necinstei. Spectacolul va prilejui întîlnirea cu mimul Felix Caroly, care va interpreta rolul Regelui Cerb.

De asemenea vom avea plăcerea să vedem piesele «*Năzdrăvăniile lui Păcală*» și comedia polițistă «*Adresanții necunoscuți*».

Mici formațiuni artistice vor fi oaspeți ai taberelor de pionieri. Și ce poate fi mai agreabil decît un spectacol în decorul natural al unui crîng sau al unei poieniță?

Nu puține sînt promisiunile pentru stagiunea anului viitor. Accentul va cădea pe repertoriul clasic român și străin. Astfel, se intenționează punerea în scenă a pieselor «*Măsură pentru măsură*» de W. Shakespeare, «*Trandafirii roșii*» de Zaharia Birsan, «*Comoara din insula piraților*» dramatizare după cartea lui R.L. Stevenson. Colectivul stăruie, de asemenea, în pregătirea unor piese cu caracter științifico-fantastic, gen mult agreat de tinerii spectatori.

Iată cîteva intenții cărora le-am dori o strălucită împlinire. Nu vom ascunde însă că mai avem temeri. Din păcate, pînă acum Teatrul «Ion Creangă» a promis mai mult decît a făcut...

Despre repertoriul pentru publicul școlăresc al celorlalte teatre din țară, din păcate nu putem scrie. El este, după informațiile noastre, ca și inexistent. Dacă greșim cumva, (bine ar fi!) vom face cu plăcere cuvenita rectificare.

ADRESANȚII NECUNOSCUȚI

O comedie polițistă pe scena Teatrului «Ion Creangă» din Capitală. Eroii: doi băieți și o fată. Subiectul? Lăsăm spectatorilor bucuria de a-l descoperi. Desconspirăm numai că în piesă sînt multe momente de «suspensie» și că veți fi martorii unor neașteptate aventuri.

În fotografie: o scenă din spectacol și una dintre protagoniste: Gabriela Vlad — rolul Murei, autoarea scrisorii către adresanții necunoscuți, care va dezlănțui acțiunea palpitantă a piesei.

Domnișoara Curie

Povestire de OVIDIU ZOTTA

Mirosea iute și septic a tinctură de iod, instrumentele argintii se răsfățau pe albul măsuței ca niște mici fiare adormite, sora zăngănea siringile în sterilizator, iar medicul, așezat pe colțul biroului, frunzărea «Sportul».

De cealaltă parte a ușii, pe culoar, o elevă înaltă, robustă, cu mîini mari și voinice, își controlă repede bentița care-i strîngea părul castaniu deasupra frunții bombate, sub care numai ochii albaștri, neobișnuit de luminoși, îndulceau chipul cam lătăreț, aspru, cu buze subțiri, inexpresive. Ea ciocăni și deschise ușa...

— Bună ziua. Mi s-a spus să vin...

— Dumneata ești Cristina? Da, eu te-am chemat.

Cristina porni docilă spre complicatul fotoliu stomatologic.

— Nu, spuse tînărul medic. E vorba de altceva. Fii amabilă...

Arătă stînjenit spre colțul de lîngă ușă. Acolo, înghesuită printre stofe, se zgribulea o vietate măruntă, cu fața roșie și jilavă de lacrimi.

— Dorica?! se miră eleva.

Medicul ridică furios din umeri. Dorica era singura școlăriță din clasa întîi care refuzase să ia loc pe fotoliul dentar. Zadarnic glumise el, numind bormașina «avionul cel mic și drăguț» și dîndu-și cuvîntul că nu se atinge de clește, zadarnic o amenințase că va rămîne repetentă. Dorica urla îngrozitor și el se temuse chiar că va leșina. Trecuse atunci la promisiuni, își simțea în pericol prestigiul de medic, îi făgăduise o ciocolată. Abia într-un tîrziu, istovită dar fermă, Dorica spuse că se așază pe fotoliu «dacă vine Cristina». «Cine e Cristina?» întrebase medicul. Sora, mai veche în școală bănui că trebuie să fie una din elevele de la Casa de copii școlari și trimisese pe cineva s-o anunțe.

— Vă rog s-o iertați, spuse Cristina, și întinse mîna spre fetiță: Vino. Se poate să fii atît de mofturoasă?

— Da' n-o să mă doară? întrebă Dorica, acum perfect liniștită.

— Cred că nu. Sau puțin de tot. Știți — se adresă Cristina medicului — și la noi, la Casa de copii, se răsfață la fel. Nu stă nici să i se uite doctorul în gît dacă n-o țin eu de mînă.

— Fac și injecții, dacă e Cristina, întregi cu multă seriozitate mica pacientă, și se tolăni pe scaunul dentar, care pînă adineaori îi inspirase groază.

Medicul o privi curios și chiar cu puțină invidie pe noua venită, dar nu spuse nimic. Aprinse lampa și controlă dantura Doricăi. Descoperind un molar cu o carie mică, intră în acțiune cu bormașina și, spre surprinderea lui, în afară de un suspin adînc nu mai auzi nimic de la Dorica.

— Gata, spuse medicul, clătește-ți gura, vezi că n-ai pățit nimic? Săptămîna viitoare să poftești din nou, am să-ți pun o plombă.

— Și ciocolata!?

— Vai, Dorica, se împurpură Cristina. A fost o glumă... și pe urmă, de vreme ce a trebuit să stau cu tine, condiția s-a anulat!

— Ba nu — spuse medicul, foarte net, cu sentimentul că își ia revanșa — Dorica are dreptate, așa ne-a fost vorba: dacă stă cuminte, primește o ciocolată. Poftim, e cu alune! Dar să te speli pe dinți imediat ce o mănînci.

— Mulțumesc, spuse Dorica, simplu, primindu-și dreptul ei. Bună ziua.

După plecarea elevelor, sora spuse:

— Arată ea așa, cam modestă, sărăcuța, dar e cea mai bună elevă din școală.

— Da, micuța e destul de vioaie.

— Eu vorbeam despre Cristina!

Profesoara Manoliu spune că abia la 3—4 promoții întîlnești o elevă la fel. I se spune «domnișoara Curie».

...Cristina reveni în clasă unde-și lăsase colegele înfruptîndu-se dintr-un subiect copios: moda de primăvară. Olga Mareș își adusese în servietă ultima achiziție, un soi de sarafan vernil cu fustă pantalon, pînă la genunchi, care se purta cu pulover și ciorapi lungi, atît puloverul cît și ciorapii fiind tricotați în același model — o bandă roșie, una galbenă. «Foarte îndrăzneț!», «European!» hotărîră cunoscătoarele, și începură să-l probeze, avînd grijă să pună pază la ușă. «Cît costă, tu?» Olga rosti o sumă care Cristinei i se păru astronomică. Nu simți însă nici revoltă, nici invidie, ci doar nevinovata uimire pe care ar putea-o avea o vrabie onestă în fața păsării paradisului. Fiind tocmai atunci chemată la cabinetul stomatologic, îi păru rău că părăsește spectacolul.

La întoarcere, constată că îi luaseră caietul de matematică din servietă și-și treceau cu încîntare rezultatul problemei în caietele lor. Era o problemă foarte grea, o «caracatiță algebrică» după expresia Olgăi. Unele n-o făcuseră de loc, altele găsiseră două-trei rezolvări și nu se puteau decide pentru care să opteze. Surprinse asupra faptului, nici nu clipiră. Cristina se strîmbă, măcar puțină frică să le fi fost de ea sau vreo umbră de stinghereală să fi trecut pe chipurile lor, dar nu, continuară să copiezé vesele, drăguțe și harnice nevoie mare, ba Olga o învinui:

— Tu, ce dumnezeu ai lungit-o atît, mai pe scurt nu se putea?

Iar Mariana Cireș oftă:

— Dragă, ai un scris îngrozitor, simt că devin șașie!

Într-un tîrziu, caietul se întoarse din lunga lui călătorie, paginile se și îndoiseră pe la colțuri din pricina atîtor mîini nerăbdătoare. Cristina îl aruncă nervoasă în fundul pupitrului. Gestul nu trecu neobservat. De altfel, pe chipul ei cu trăsături severe, cea mai mică nemulțumire dădea impresia de adevărată furie.

Olga Mareș îi cuprinse umerii într-un elan de prietenie:

— Cristina drăguță, Cristina milosă, Cristina genială, iartă-ne pe noi că am dat năvală la cerbul cel graș al caietului tău, sîntem niște biete ființe care, singure, n-au putut vîna nici măcar un pîrlit de iepuraș algebric...

— Bine cel puțin că te pricepi la metafore, mîrîi Cristina, îndepărtîndu-i mîinile. Asta-i o clasă de poete!

— Ia uitați-vă ce priviri rele ne aruncă, se întristă Olga. Fetelor, nu simțiți că ne urăște? Ar fi vrut să păstreze rezultatul numai pentru ea!

Cristina se așeză fără să mai spună nimic. De altfel, nu era prima oară cînd i se dădea a înțelege că singura ei însușire mai de doamne-ajută era aceea de a răspunde prompt cînd i se șoptea «la notițe și pentru mine», «Zi-mi repede cum reducem oxigenul din...», «Dă-te mai așa, să văd și eu ce scrii». În rest, o făptură imposibilă: revista «Ciemonde» îi era necunoscută; de o anume doamnă Coca, maestră la marea casă de croitorie «Eva», nu știa decît din auzite și i se părea la fel de legendară ca Ioana d'Arc; și tot Cristina fusese ultima ființă din școală care reușise să facă o legătură între existența unui anume Gil saxofonist în orchestra barului «European» și faptul că Ruxandra Micu dintr-a XI-a rămăsese repetentă.

Cristina privea absentă undeva, spre tablă. Își vedea însă colegele foarte bine, pe rînd sau la un loc,

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

În clipa cînd Chiorul dispărea în colibă, Spic se ridică cu greu pe labele din față, și o porni înapoi, tîrîndu-și picioarele din spate, lăsînd în urma lui, în praf, o lungă dîră de sînge. De după salcie, Scatiul și Babușcă, îl urmăreau cu răsuflarea tăiată. Cînd Spic ajunse în mijlocul luminișului, o rafală prelungă clănțăni dinspre fereastra astupată cu stuf a colibei și o ploaie de nourași de praf, îl acoperi.

Mînios, cu ochi scăpărători de ură Vlad sări de după salcie, și cu o voce tunătoare comandă:

— Atenție la mine! Asupra colibei... Foooc!

Și deodată întreaga pădure de sălcii se cutremură de vuietul detunăturilor. Ostașii deschiseră focul. Ici și colo, nori de fum alb, se încolăceau printre crengi, încremenind deasupra tufișurilor, în pînze lăptoase și grele.

Și în infernul acesta de gloanțe, care se încrucișau, zumzăind

Desen de BEDIVAN MIHAELA, cl. a V-a E, Școala generală nr. 5, București.

n-avea nevoie să le privească direct, le știa în ce dispoziție sînt și ce le trece prin cap după o șoaptă, după scîrțîitul unei bănci, după foșnetul unei cărți. Singura mișcare pe care o făcu fu aceea de a se ridica la intrarea profesoarei, Elena Manoliu, doctor în științe matematice.

— Cum e, fetelor, așa-i că problema de azi n-a fost prea simplă? întrebă profesoara.

Porni curioasă printre bănci, oprindu-se la fiecare. Le dăduse cu bună știință o problemă foarte grea, o problemă-test, dar pe majoritatea caietelor se răsfăța răspunsul cel just... Profesoara privi cu suspiciune spre Cristina, dar Cristina se uita în altă parte. Ajungînd lîngă banca ei, fata se ridică, sprijinindu-se cu stîngăciede spătar. Pe pupitru, nici un caiet.

— Iertați-mă, spuse ea cu o voce foarte limpede, care bîntui clasa ca o rafală de crivăț, eu n-am putut rezolva problema.

— Cum așa?!

— Am încercat. Mi-a fost imposibil.

Bum! Căzuse un penar, și în liniștea clasei stupefiate zgomotul păru de munte aruncat în aer cu dinamită. Profesoara își privi eleva de jos în sus:

— Poate că n-ai avut timp suficient sau nu te-ai simțit bine!? Întotdeauna am fost de părere că te surmenezi.

Cristina spuse, învăluindu-și colegele cu cele mai negre priviri pe care le pot avea niște ochi albaștri, că e sănătoasă tun și că s-a ocupat o seară întreagă numai de problemă, dar degeaba...

— Eu nu mai pricep nimic, se indignă profesoara, totuși, restul clasei văd că a rezolvat-o și, mea culpa, am crezut chiar că s-au luat după tine!

Cristina oftă cu melancolie, spunînd că e un compliment fără temei.

— Știi că încep să mă enervez? o informă doctora Manoliu. La urma urmelor, nu sînt obligată să fac atîtea investigații. O dată îți pun un 3 și am terminat!

Cristina rînji fără voie; grozav își mai dorea 3-ul ăsta. L-ar fi fluturat în clasă ca pe cel mai glorios drapel.

— Ridicol, se întristă profesoara, ești singura care nu și-a scris și totuși îți arde de rîs!

— Vai, e veselia bizară a tristeții, oftă Cristina. S-au văzut condamnați care mergeau la spînzurătoare glumind și țopăind de plăcere; înnebuniseră!

— Bine, dar astăzi nu ești numai o elevă cu tema lipsă, ci și o elevă obr... îndrăzneață! După oră să poftești la cancelarie. Acum să vină cineva la tablă și să ne facă demonstrația corectă.

Era exact ceea ce așteptă Cristina. Părea zeul Ianus cel cu două fețe: una, smerită și prostănacă, spre profesoară, cealaltă, cinică și provocatoare, spre colege. Va îndrăzni vreuna să ridice mîna? Nici nu se dezmeticiseră din surpriză, fixau cu disperare tăblia băncii, parcă pe fiecare pupitru căzuse un mesaj scris în alfabetul altei lumi.

— Nu se anunță nimeni? se miră profesoara, văzînd că nici o mînă nu se ridică. Olga?

— Iertați-mă, mă doare capul!

— Vichi Teodorescu!

— Hapciu! Chî-chî! Cred că am gripă, tocmai voiam să vă rog, dați-mi voie pînă la cabinetul medical.

— Mariana!

Se isprăviseră motivele. Mariana roti priviri desperate. Porni încet spre tablă. Buț! Un picior expert barase culoarul dintre bănci, Mariana căzu cît era de lungă. N-o durea nimic, dar rămase ca leșinată. Tărăboi. O înconjurară cu strigăte de groază, i se făcu respirație artificială. Panică. Doctorul Manoliu se retrase pe înălțimea piedestalului catedrei:

— Să nu credeți că o să mă păcăliți. Aici e un complot! Da, da, am să vă strig după catalog, și cine nu vine la tablă să facă problema primește nota 1. Andreescu Ilinca!

Liniște.

— Andreescu Ilinca, nota 1 Brumărescu Magda!

Tăcere.

— Brumărescu, nota 1. Bănică Teodora!

Nici un răspuns.

— Bănică, nota 1. Tu mai ai și un 4, poți să te consideri de pe acum corigentă. Condei Ana-Maria!

Aceeași situație.

— Condei Ana-Maria, 1. E adevărat că tatăl dumitale te cam trage de urechi? Transmite-i felicitări. Cireș Mariana!

Liniște.

— Cireș, nota 1. Dimbovițeanu Stela. Norocul ei că lipsește. Elefteriu Dana!

Cristina nu mai putea. Sări în picioare, apoi se năruì încet, ca o coloană arteziană, filmată cu încetinitorul, și începu să plîngă discret, potolit, avînd grijă să-și țină capul într-o anumită poziție pentru că știa cît poate fi de caraghios un nas pe vîrful căruia se preling lacrimi.

înfuriate în văzduh, Spic se tîra mereu spre salcia după care se aflau ascunși Scatiul și Babușcă.

— Spic... Spic... aici sîntem! strigă bucuros Scatiul, scoțînd capul de după salcie, și făcîndu-i semn cu mîna cîinelui lup, să se apropie... Aici sîntem, Spic... Aici...

Zărindu-i, cîinele lup se răsuci greoi pe labele din față și începu să se tîrască drept spre ei. Dar chiar în clipa aceea, o rafală lungă trasă de Chiorul, îl orbi, îl năuci și cîinele se rostogoli într-un vîrtej de praf. Cei doi băieți scoaseră un țipăt de spaimă. După ce se răsuci de cîteva ori în jurul său, încet, ca acele unui ceasornic, Spic începu să se tîrască înapoi spre colibă. Chiar într-acolo unde îl aștepta o moarte sigură.

— Ce face!?? șopti îngrozit Babușcă... Uită-te, se tîrăște înapoi spre colibă.

— ...Spic nu mai vede... strigă înăbușit Scatiul. Trebuie să-l salvăm cu orice preț, auzi?

— Dar cum? întrebă Babușcă într-un suflet.

— Vino după mine, îi spuse Scatiul și ridicîndu-se sări de după salcie în luminiș. Babușcă îl urmă. Aplecați, ușori ca niște umbre, cei doi băieți o porniră în fugă spre cîinele lup ce înainta tîrîș spre colibă.

— Înapoi, după salcie, băieți! urlă Vlad, zărindu-i pe cei doi băieți străbătînd în fugă luminișul. Înapoi! Ați înnebunit? Înapoi! Încotro? Înapoi!

Dar era prea tîrziu. Cei doi băieți făcură un salt, tăindu-i calea lui Spic. Acum, încadrat de Scatiu și de Babușcă, cîinele orbit, începu să se tîrască din nou spre salcia salvatoare care îl aștepta.

Din pozițiile lor de tragere, cu mîinile încremenite pe automate, ostașii urmăreau scena, cu respirația tăiată.

Din clipă în clipă, împușcăturile fatale puteau să pornească dinspre fereastra ciuruită de gloanțe a colibei, îndărătul căruia se afla întunecat și amenințător Chiorul.

— O grenată! șopti Vlad, întorcînd capul spre unul din ostași, care culcat, alături de el, fixa încordat prin vizorul automatului, coliba din fața lui. Culcînd automatul la pămînt, ostașul deschise raniță pe care o purta la șold, și trîntindu-se pe spate, scoase o grenată lungă și grea, pe care i-o dădu lui Vlad. Acesta prinse grenata, îi mușcă siguranța, și apoi cu ea într-o mînă și cu revolverul în cealaltă, se ridică și o luă la fugă spre colibă. Ajuns la cîțiva pași de ea, azvîrli grenata prin ușa colibei, și-apoi căzu, într-un zbor lung și pieziș, în praf.

Ca un fulger negru, Chiorul dispăru din dreptul ferestrei, lăsînd în urma lui o ploaie de scîntei. Gloanțele mușcară într-o dîră prelungă de praf, pămîntul, la o depărtare de o palmă de Vlad, și-apoi șuierînd mînioase parcă, că nu își atinseseră țința, forfecară cu sălbăticie frunzișul unei sălcii și se pierdură. Vlad îi salvase pe cei doi băieți, atrăgînd focul nimicitor asupra lui.

(VA URMA)

TERRA II

Scenariul: TUDOR POPESCU
Ilustrații: ALBIN STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: RACHETA «LUCEAFĂRUL», ÎN DRUM SPRE ASTEROIDUL R.M.-12 A SALVAT DOI NAUFRAGIAȚI ÎN COSMOS, CARE, DE FAPT, SÎNT DOI BANDIȚI. LA RÎNDUL LOR, CEI DE PE LUCEAFĂRUL SÎNT SALVAȚI DE O RACHETĂ EXTRAPĂMÎNTEANĂ. AJUNG CU TOȚII PE TERRA II. AICI, BANDIȚII, DUPĂ CE FURĂ OBIECTE DE AUR ȘI PIETRE PREȚIOASE, ÎNCEARCĂ SĂ FUGĂ SPRE PĂMÎNT.

TENTATIVA DE FUGĂ SE TERMINĂ FOARTE NEAȘTEPTAT PENTRU CEI DE PE «LUCEAFĂRUL». VĂZÎND INEFICACITATEA «TRATAMENTULUI», SAVANȚII DE PE TERRA II AU HOTĂRÎT UN NOU CONSULT. NU BĂNUIAU CĂ VOR DESCOPERI O NOUĂ... BOALĂ.

— DE CE AȚI PLECAT CU RACHETA? ÎNTREABĂ RUNTH.
— EI AU VRUT SĂ PLECE, SPUNE BANDITUL ARĂTÎND SPRE RAMIRO.

PROFESORUL RUNTH, PRIVIND-U-L ULUIT, EXCLAMĂ:
— FORMIDABIL!

— UN FENOMEN EXTRAORDINAR! UNA GÎNDEȘTE ȘI ALTA SPUNE! CUM SĂ NE EXPLICĂM ACEASTĂ RUPTURĂ DINTRE GÎNDIRE ȘI LIMBAJ!

BOALA: MINCIUNĂ. TRATAMENTUL: PEDEAPSĂ ASPRĂ.

— PEDEAPSA VOASTRĂ N-O SĂ-L VINDECE.

— PROPUN O EXPERIENȚĂ CU AJUTORUL CĂREIA SĂ LOCALIZĂM ZONA AFECTATĂ.

SAVANȚII AU PREGĂTIT TOTUL PENTRU A EFECTUA EXPERIENȚA.
— PUTEM ÎNCEPE!

CELE DOUĂ MAIMUȚE DEVIN FURIOASE LA CULME. RUNTH SPUNE:
— CRED CĂ TOTUL E LIMPEDE!

— AU TURBAT? ÎNTREBĂ UNUL DINTRE SAVANȚI.
— ÎMPIETRIȚI-LE! ȘTIU CE AVEM DE FĂCUT — SPUNE RUNTH.

— TREBUIE SĂ CONTINUĂM EXPERIENȚA!

(Va urma)

LAUREAȚII MINITEHNICUS 1968

Juriul concursului MINITEHNICUS, sub președinția profesorului universitar EDMOND NICOLAU, **avînd în componență pe: conferențiar universitar** George Rulea, **șeful Comisiei de știință și tehnică a Consiliului Național al Organizației Pionierilor,** Ion Bobocel, **secretar general al Comisiei centrale de modelism din Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport, profesor** Nicolae Bătrîneanu, Mihai Negulescu, **redactor-șef al revistei «Cutezătorii»,** Eugen Hadai, **redactor-șef adjunct pentru revista ««Jóbarát» și** Ovidiu Zotta, **secretar general de redacție al revistei «Cutezătorii» s-a întrunit în ziua de 22 mai 1968 spre a aprecia obiectele sosite la concurs și a decide premiile.**

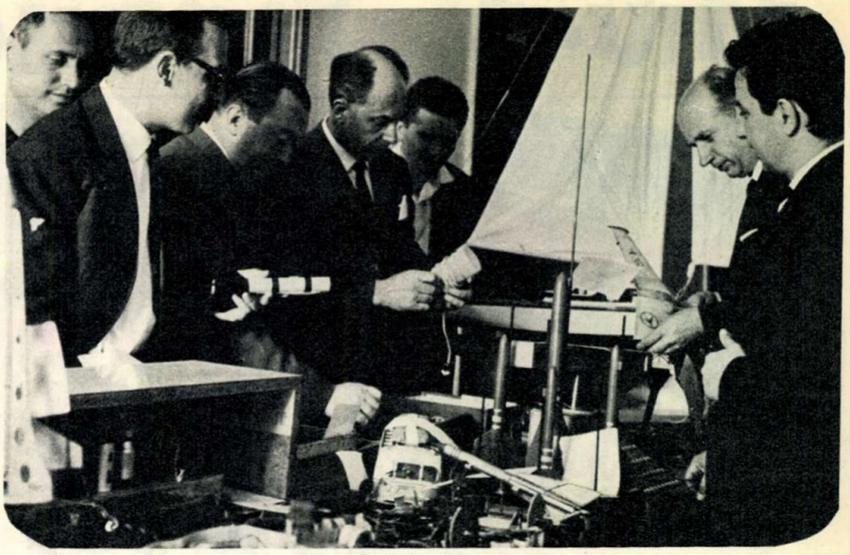

PREMIUL CEL MARE — un televizor — a fost acordat grupului MINITEHNICUS CUTEZĂTORII din Sibiu, pentru inițiativa sa de a-i reuni și îndruma pe minitehnicienii din Sibiu, pentru activitatea depusă, pentru numărul de participanți (32), pentru numărul de obiecte trimise și calitatea lor.

PREMIILE COLECTIVE:

PREMIUL I — o excursie de la munte la mare — **GHILAT DORU, GRIGORAȘ ION, TRIFAN MIRCEA, BEJENARU CONSTANTIN, VĂTAVU DORU, CĂPRARU GHEORGHE, CULICEANU EUGEN** și **AGA DAN** — cercul de radio al Casei pionierilor — Buhuși, pentru lucrarea: Receptor-schemă superheterodină cu tranzistori.

PREMIUL II — utilaj pentru un atelier electrotehnic — **POPESCU EDUARD, FAUR VIOREL, PROCHEȘ CRISTIAN, CRISTACHE LUIZA, CRĂCIUN MARIAN, MIRCEA EUGEN** și **ȚÎRDEA SORIN** — cercul de radio — Casa pionierilor — Tîrgoviște, pentru lucrarea: stație de amplificare.

PREMIUL III — o bibliotecă tehnică — **TINDECHE DUMITRU, VASILE MIHAI** și **PREDA NICOLAE** — Șc. generală nr. 131 — București, pentru lucrarea: autocarul cibernetic **«RODICA»,** acționat prin intermediul celulelor fotoelectrice.

PREMII SPECIALE: 1. **CERCUL DE NAVO-MODELE** al Casei pionierilor — Reghin; 2. **COSTIN DOREL, MICHESCU MIRCEA** și **SZOCS GABOR** — Casa pionierilor — Sibiu; 3. **STOICA EUGEN** și **CHIBULCUTEAN SILARD** — Reghin.

Juriul examinînd obiectele sosite la concursul MINITEHNICUS.

PREMIUL SPECIAL AL JURIULUI PENTRU COLABORARE ÎNTRE CERCURI: **MARTA FLORIAN, BAUMAN GHERASIM, PĂTUȘ ILIE, KUN TOMA** și **PĂUNESCU FELIX** — cercurile de radio și sculptură de la Casa pionierilor — Arad pentru lucrarea: aparat de radio cu 3 lungimi de undă, sculptură unicat.

PREMIILE INDIVIDUALE:

PREMIUL I — un magnetofon — **CLOYBER SIEGFRIED** — Șc. generală nr. 2, Cugir, pentru lucrarea: Pantograf sistem Morse sincronizat printr-un motor electric generator de impulsuri.

PREMIUL II — un aparat de radio cu tranzistori «Mamaia» — **MIHALACHE DĂNUȚ** — Liceul nr. 2 — Iași, pentru lucrarea: sistem automat de declanșare prin variația frecvenței unui oscilator, datorită capacității parazite a unui obiect pătruns în cîmpul electromagnetic.

PREMIUL III — un aparat de fotografiat — **IGRIȘAN SORIN** — Liceul Gh. Lazăr — comuna Pecica — Arad, pentru lucrarea: motonava «Cutezătorul» acționată cu două motoare electrice avînd cîrmă electrocomandată.

DOUĂ PREMII PENTRU ORIGINALITATE: **DOBRA EVA** — Șc. generală nr. 3 — Oraș Săcele, pentru lucrarea: «Paharul minune», dispozitiv de fierbere rapidă a lichidelor; **IANCU DOREL** — Colonia a III-a nr. 3 — Anina II, pentru lucrarea: robinet fără ax.

PREMIU PENTRU ACURATEȚĂ TEHNICĂ: **TEODORESCU MIHAI** — Cercul de radio al Palatului pionierilor — București, pentru lucrarea: releu de sunet.

PREMII SPECIALE: 1. **MICLEA IOAN** — Șc. generală nr. 5 — Sibiu; 2. **BUS ARCADIE** — Șc. generală nr. 13 — Cluj; 3. **DĂSCĂLESCU VICTOR** — Șc. generală de muzică și arte plastice nr. 5 — București; 4. **COJOCARU IONEL** — Casa pionierilor — Orașul Gh. Gheorghiu-Dej; 5. **BALASS PETER** — Casa pionierilor — Reghin.

MENȚIUNI: 1. **SOLOMON VASILE** — cercul de radio al Palatului pionierilor — București; 2. **PAUȚA ADRIAN** — Șc. generală nr. 14, Oradea; 3. **PULCĂ MIHAI** — Cercul de radio al Palatului pionierilor — București; 4. **FLORESCU MAGDA** — Șc. generală nr. 3 — Sibiu; 5. **LĂCĂTUȘU MARIUS** — Liceul nr. 1 — Tîrgoviște; 6. **BUCUR NICOLAE** — Șc. generală nr. 4 — București; 7. **PISO MARIUS** — Liceul nr. 32 — București; 8. **RĂDULESCU CĂLIN** — Liceul nr. 1 — Roșiorii de Vede. **ISFAN ANCA** — Casa pionierilor, Brașov.

Premiile speciale, premiile pentru originalitate și acuratețe tehnică, precum și mențiunile constau din truse tehnice, motorașe, echipament radiotehnic, cărți de specialitate, material sportiv.

Toți cei citați mai sus, devin în același timp membri ai CLUBULUI MINITEHNICUS și se vor întîlni cu toții într-o tabără. În afară de asta, au mai fost declarați, în completare pînă la 100, conform regulamentului concursului, încă 52 de pionieri, membri ai CLUBULUI MINITEHNICUS care, de asemenea, vor pleca în tabără.

Dat fiind numărul mare de lucrări interesante, Consiliul Național al Organizației Pionierilor A MAI ACORDAT UN NUMĂR DE 80 DE LOCURI ÎN TABĂRA MINITEHNICUS — CUTEZĂTORII. Toți cei vizați vor fi înștiințați prin Consiliile județene, municipale și orășenești ale Organizației pionierilor.

Pentru sprijinul acordat, redacția a hotărît decernarea următoarelor trei PREMII DE ONOARE: — Profesor maistru **DIACONESCU DUMITRU** — Casa pionierilor — Pucioasa; — profesor **URSACHE CONSTANTIN**, Șc. generală nr. 2, Buhuși; — profesor tehnician **RADU ION** — Casa pionierilor — Tîrgoviște, care vor primi, ca amintire, cîte o trusă de stilou Mont Blanc.

Decernarea premiilor primei ediții a concursului MINITEHNICUS se va face cu ocazia apropiatei «Zile a pionierilor».

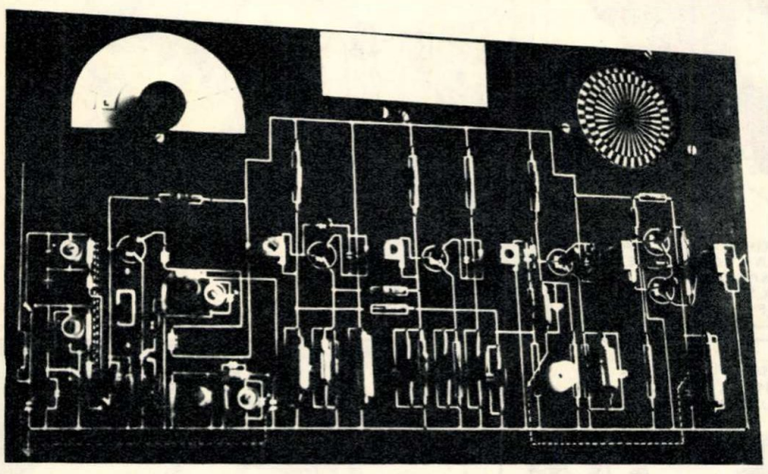

1. Radio-schema superheterodină cu tranzistori — 2 lungimi de undă — de la Cercul de radio din Buhuși, cîștigătoarea premiului I colectiv.
2. Pantograf, sistem Morse, sincronizat cu ajutorul unui motor electric generator de impulsuri, lucrarea elevului Kloyber Siegfried din Cugir, cîștigător al premiului I la individual.

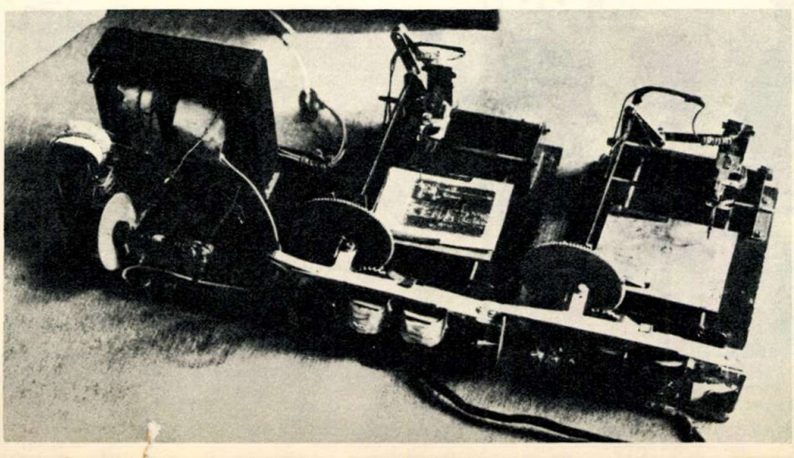

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
Alexandru MITRU și Aurel TITA
Desene de Ion DEAC-CLUJ

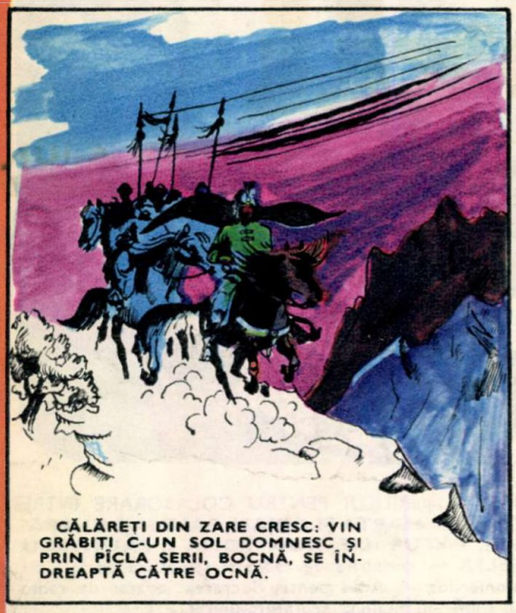

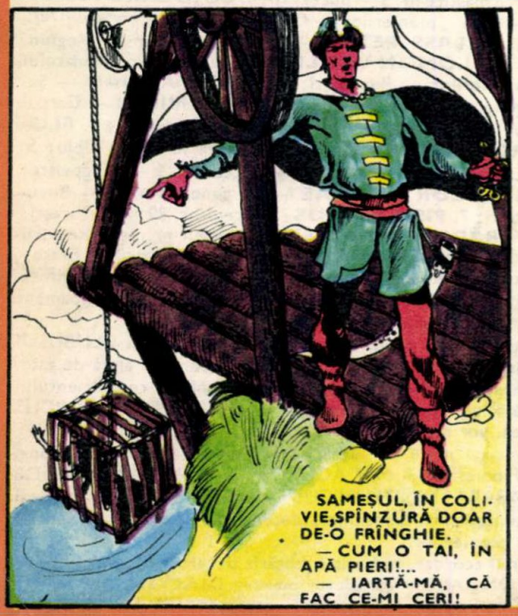

(Va urma)

Cutezătorii

Revistă săptămînală. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII 1, Telefon 17.60.10.
Tiparul executat la COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentarea artistică: Anca ARGHIR. Prezentarea grafică: Rozalia BARANY

PREȚUL 1 LEU